

DIUMENGE 32 DURANT L'ANY A

Vetllau i estigueu a punt esperant la vinguda del Senyor i de la seva trobada al final dels temps. L'Església, en la seva litúrgia del 32è diumenge i el 33è del temps durant l'any A és més que altres diumenges, orientats vers la parousia: Esperam el vostre retorn, Senyor Jesús!

La litúrgia de la Paraula desvetlla la nostra fe i la nostra esperança en el misteri d'aquesta trobada, certesa de felicitat.

Oh Déu, vós sou el meu Déu jo us cerc – diu el salmista. Es deixa sentir un crit: L'espòs és aquí, sortiu a rebre'l. La Saviesa es deixa trobar per aquells que la cerquen, cada vegada que pensen en ella, ella els ve a trobar. Pau afirma a la carta als Tessalonicencs : serem enduits pels núvols del cels... a l'encontre del Senyor. Serem sempre amb el Senyor.

Una condició: estar disponible per aquesta trobada i haver comprès les exigències del missatge evangèlic; és per açò que imploram a la pregària col·lecta: Déu misericordiós, apartau tota casta d'adversitat, per tal que sense entrebancs, ni rèmores, us serviguem amb llibertat d'esperit.

LA TAULA DE LA PARAULA

El llibre de la Saviesa, el més recent de l'Antic Testament fou escrit en grec, a Alexandria, per un autor anònim de la meitat del segle primer abans de Crist.

Els cinc versets que obren la litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge són trets de la segona de les tres seccions que componen aquest llibre: l'elogi de la Saviesa.

Aquest elogi, posat fictíciament en boca de Salomó s'adreça als altres reis per a convidar-los a obrir-se a les doctrines de la saviesa israelita. "Però què és la Saviesa i quin és el seu origen? Sv 6, 22). Els capítols que segueixen revelen les seves propietats i la seva naturalesa: intel·ligència, coneixement, bondat, justícia i coratge. És do de Déu " emanació del seu poder... irradiació de la glòria del Totpoderós... reflex de la llum eterna (Sv 7, 25-26).

El fragment que la litúrgia ens proposa no fa més que introduir el subjecte. La Saviesa ens és presentada com una persona *resplendent, inalterable, va i ve, apareix amb un rostre somrient*. Aquesta Saviesa personificada no és altre que el mateix Déu que es revela a l'home, qui el sol·licita i inspira la seva conducta. Espués, algunes exigències són proposades a aquells que la cerquen i la troben en la realitat de la seva vida: just pensar que ella.... Ella també s'avança, la troba asseguda a la seva porta, als giravolts dels camins.

Aquesta Saviesa no demana més que expandir-se. Una sola condició a aquesta trobada: que l'home que la cerca, la desitja; ella fa els primers passos, però espera també que els homes l'acullin: cada vegada que pensen.....

Al Nou Testament, el Crist encarnat és Saviesa divina, en ell culmina la gràcia.

Per a nosaltres la vertadera Saviesa és Crist, ell ve, avui a l'encontre dels homes, per amor i esperam en la fe el seu retorn gloriós.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector posarà en evidència l'incessant va i ve del misteri de la Trobada:

- La iniciativa de la Saviesa envers l'home:

- *Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la,*
- *la troben tots els qui la cerquen:*
- *ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen*

- La recerca de l'home envers d'ella:

Si qualcú matinetjava per sortir a cercar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa

... *Pensar-hi sempre, ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la hi ha qui passa nits en vetla, prest perd el desfici.*

- La frase clau de la trobada, precedida d'un curt silenci:

- *generosament se'ls apareix pels camins i el surt al pas en tot lo que es proposen.*

SALM 62

Salm del desig de Déu i de la seva Saviesa, el salm 62 és el cant d'Israel, sota els trets, possiblement d'un levita. Afeixugat per la singularitat de la seva condició i la dificultat de la seva missió, ve a consultar Jahvè i s'hi adreça en un diàleg íntim i familiar, on les alternen els tu, a tu, jo

Oh déu, tu ets el meu Déu jo et cerc, tot jo tenc set de tu... El desig de Déu és comparable a la set, al·lusió al poble d'Israel i la seva experiència de la set al desert.

... és a dir tot el meu ser en tant que criatura fràgil i mortal. En pregària en el Temple, recorda la fidelitat al Déu de l'aliança, jo et contemplava al teu santuari, quan us veia gloriós i poderós, al·lusió a les manifestacions de Déu al Sinaí (Ex 33, 18) i a la visió d'Isaïes en el temple (Is 6, 2).

La felicitat del salmista que afirma: el teu amor val més que la vida, per açò us alabaran els meus llavis, deixa endevinar la resposta de Déu i tradueix l'experiència espiritual d'aquest buscador de Déu que en la pregària lloa, beneeix, invoca, es recorda, aixecant les mans, el goig als llavis, associat.... per afirmar en la confiança la joia de ser omplert del tot amb la seva presència: -----

Des de l'alba de la seva història i fins a la fi dels temps, Israel és en recerca del seu Déu i s'emmeravella de la vida de l'Aliança i de la intimitat que Déu li proposa.

Sant Agustí comentarà: *És el temps de pregar el temps de la set: passarà la set, llavors passarà també la pregària i li seguirà la lloança, i uns llavis d'alegria cantaran el teu nom.*

Es pot pregar aquest salm amb Crist que coneix la intimitat més gran amb el Pare, que dirà a la creu: Tenc set (Jn 19, 28), que pregarà al Pare pels seus deixebles: vull que allà on jo estigui i siguin

també ells amb mi, i que contemplin la meva glòria, la que tu m'has donat... (Jn 17, 24), que esdevindrà el pa entregat pel festí del Regne.

Pregar aquest salm avui en comunitat, permetrà a l'assemblea, a la recerca de la Saviesa, expressar el seu desig de trobar Déu: tu ets el meu Déu, jo et cerc... al centre d'aquesta pregària, una afirmació tota la vida et beneiré, alçaré les mans invocant el teu nom; aquesta és la vigilància fidel i la vetlla que Jesús demana a la seva Església esperant el seu Retorn.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: 1 Tessalonicencs 4, 13-18

S'endevina a través de les paraules de Pau les inquietuds i les preguntes dels tessalonicencs sobre els seus difunts: què passarà amb els qui són morts (s'han adormit) quan tornarà el Senyor?

Pau viu en el sentiment del retorn proper del Senyor, *4 Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.*

Aquí s'afirma clarament que la Resurrecció de Jesucrist és el fonament de la nostra fe en la pròpia resurrecció. Després, amb un llenguatge apocalíptic (de revelació) que descriu el que no es pot dir, (veu de l'arcàngel, a la crida de Déu, núvols del cel) explica sobre la resurrecció dels cossos i descriu la

parousia (retorn de Crist a la fi dels temps), abans de l'afirmació fonamental: ja en vida o morts quan torni, serem sempre amb el Senyor. Aquesta és l'esperança dels creients *que no estan abatuts com els qui no tenen esperança.*

El poder de l'Esdeveniment pasqual, mort – resurrecció de Crist, implica tots els creients en el mateix misteri del Pas de la mort a la Vida en que consistirà en estar sempre amb el Senyor.

Aquesta paraula ens és adreçada per a reconfortar-nos els uns als altres i refermar la nostra esperança.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector vetllarà a distingir bé les tres parts del text i la conclusió: *

- Després de l'adreça inicial comú a totes les cartes de Pau: Germans..., i l'objecte de la reflexió: *No podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança.*
- **La professió de fe pasqual de l'Apòstol:** *Tal com creim que Jesús morí i ressuscità, creim també que Déu i la fe en la resurrecció dels mors que se'n deriva: s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.*
- **La fórmula que ella sola resumeix tota l'esperança cristiana:** *i així estarem amb ell per sempre*
- La conclusió, precedida d'un curt silenci, a proclamar lentament, sense que decaigui la veu: *Consolau-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.*

APROFUNDIR L'EVANGELI

Passarà amb el Regne del cel com amb deu al.lotes, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs... Aquesta paràbola pròpia de Mateu és extreta del cinquè i darrer discurs del seu evangeli: el discurs escatològic, discurs de Jesús sobre el seu adveniment.

Aquesta perspectiva futura del Regne dels cels és evocada amb l'ajut d'imatges manllevades del cerimonial de nocces, sense tenir en compte la versemblança. No és sorprenent veure unes joves que es dormen en un casament, un espòs que tarda tant, aquesta idea d'anar en plena nit a comprar oli i aquesta porta que es tanca quan a l'Orient tot passa a l'aire lliure?

Les nocces no són aquí més que un marc i totes les imatges tenen una càrrega simbòlica. *Les altres cinc tenien poc seny* com l'home que construí la seva casa sobre l'arena (Mt 7, 26), *N'hi havia cinc de prudents* com l'home que construí sa casa, sobre la roca.(Mt 7, 24).

Les joves representen la comunitat cristiana. Totes han escoltat la predicació evangèlica i estan disposades a viure en la fe en el Crist ressuscitat (simbolitza per les torxes) esperant la parousia, però no totes han acollit l'Evangeli de la mateixa manera. Les sense seny no s'han proveït de l'oli indispensable per alimentar la llàntia, no han acomplert la voluntat de Déu. Les assenyades han comprès les exigències del missatge evangèlic.

L'espòs esperat, és el Crist, el Senyor ressuscitat *que tarda a manifestar-se*; aquest retard simbolitza l'espera de la parousia: Ell vindrà a la nit quan no se l'espera, cridant la comunitat a anar al seuencontre per *entrar amb ell a la sala del banquet de nocces*, és a dir entrar en el Regne. La porta tancada, referència al Sermó de la muntanya (Mt 7, 22-23), significa l'exclusió per sempre del Regne on només hi entren els qui fan la voluntat del Pare (Mt 7, 21).

Una condició per aquesta entrada en el regne: estar a punt, una llàntia a la mà, disposar una provisió d'oli, d'una reserva de fidelitat concreta, viscuda en la vida de cada dia, una reserva que és personal, que és impossible d'adquirir o de compartir al darrer minut quan el moment del judici ha arribat. No basta dir: *Senyor, Senyor, obriu-nos!*

Ningú coneix el dia de l'adveniment del Fill de l'home, és el secret del Pare (Mt 24, 36). Concloent la paràbola amb aquesta exhortació a la vigilància: *Vetlau, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora*, Mateu crida cadascú i cada comunitat a estar disponible a la trobada, a preparar activament a acollir el Senyor que ve a partir d'avui... per estar a punt a acollir-lo quan tornarà gloriós.

PROCLAMAR L'EVANGELI

El lector vetllarà en evidenciar les tres parts d'aquest text i la seva conclusió:

- **El diàleg introductiu entre Jesús i els seus deixebles:** *En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola*
- **La paràbola de les deu joves en tres etapes:**
 - **Exposició:** *-«Passarà amb el Regne del cel com amb deu al.lotes, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc tenien poc seny. Les de poc seny no s'endugueren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudents se'n proveí d'un setrill. Com que el nuvi tardava, els vingué son, i totes s'adormiren.*
 - **Capgirament:** *Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles al.lotes es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Donau-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudents els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne.*
 - **Desenllaç:** *Mentre hi eren, arribà al nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada.*

- *Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor obriu-nos.*
- *La sentència de la paràbola: Però ell els respongué: Vos dic amb tota veritat que no us conec.*
- *La conclusió que s'aplica a cada un, a fer precedir d'un curt silenci, i a pronunciar lentament articulant bé: Vetlau, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.*